

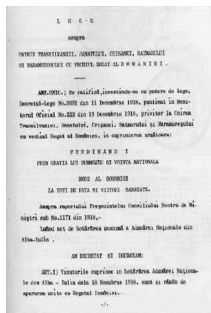
MAREA UNIRE DIN 1918

„Marea Unire din 1918 a fost și rămâne pagina cea mai sublimă a istoriei românești. Măreția ei stă în faptul că desăvârșirea unității naționale nu este opera nici unui om politic, a nici unui guvern, a nici unui partid; este fapta istorică a întregii națiuni române, realizată într-un elan țâșnit cu putere din străfundurile conștiinței unității neamului, un elan controlat de frunțașii politici, pentru a-l călăuzi cu inteligență politică remarcabilă spre țelul dorit.”

„Marea Unire nu a fost rezultatul participării României la război. Nici partizani Antantei, nici cei ai Puterilor Centrale nu au avut în vedere revoluția din Rusia și destrămarea monarhiei austro-ungare. Raționamentul lor s-a înscris formulei tradiționale a raportului de putere interstate: victoria Antantei ne va da Bucovina, Transilvania și Banatul, victoria Puterilor Centrale ne va da Basarabia; o biruință o excludea pe cealaltă, astfel că nimeni nu vedea cum ar fi cu putință ca toate aceste provincii să intre aproape simultan în frontierele Vechiului Regat.”

„Nu o victorie militară a stat la temelia României Mari, ci actul de voință al națiunii române de a-și da armătura teritorial-instituțională care este statul național.”

„O necesitate istorică - națiunea trebuie să trăiască într-un stat național - s-a dovedit mai puternică decât orice guvern sau partid, culpabil de egoisme sau incompetență, și, punând în mișcare națiunea, i-a dat acea forță uriașă ca peste toate adversitățile să dea viață aspirației sale: statul național.”

LEGE asupra UNIRII TRANSILVANIEI, BANATULUI, CRIȘANEI, SĂTMARULUI ȘI MARAMUREȘULUI CU VECHIUL REGAT AL ROMÂNIEI.

ART.UNIC.) Se ratifică, investindu-se cu putere de lege, Decretul-Lege No. 3631 din 11 Decembrie 1918, publicat în Monitorul Oficial No.212 din 13 Decembrie 1918, privitor la unirea Transilvaniei, Banatului, Crișanei, Sătmărilor și Maramureșului cu vechiul Regat al României, în cuprinderea următoare:

F E R D I N A N D I

PRIN GRAȚIA LUI DUMNEZEU ȘI VOINȚA NAȚIONALĂ
REGE AL ROMÂNIEI
LA TOȚI DE FAȚĂ ȘI VIITORI SĂNĂTATE.

Asupra raportului Președintelui Consiliului Nostru de Miniștri sub No. 2171 din 1918, -
Luând act de hotărârea unanimă a Adunării Naționale din Alba-Iulia,

AM DECRETAT ȘI DECRETĂM:

ART.I) Ținuturile cuprinse în hotărârea Adunării Naționale din Alba-Iulia Dela 18 Noiembrie 1918, sunt și rămân de-a pururea unite cu Regatul României.

ART.II) Președintele Consiliului Nostru de Miniștri, este însărcinat cu aducerea la îndeplinire a

Decretului-Lege de față.

Dat în București la 11 Decembrie 1918.

IULIU MANIU

Iuliu Maniu (n. 8 ianuarie 1873, Bădăcin, în apropiere de Șimleu Silvaniei - d. 5 februarie 1953, Sighet), politician român, deputat în Parlamentul de la Budapesta, de mai multe ori prim-ministru al României, președinte al Partidului Național-Țărănesc, deținut politic după 1947, decedat în închisoare.

Originea și studiile:

Iuliu Maniu s-a născut la 8 ianuarie 1873 în localitatea Bădăcin, comuna Pericei, județul Sălaj. Și-a efectuat studiile liceale la Zalău, iar pe cele universitare (Facultatea de Drept) la Cluj, Budapesta și Viena, unde a devenit doctor în drept în anul 1896. Revenit în Transilvania, s-a stabilit la Blaj, unde și-a început activitatea de avocat al Bisericii Române Unite cu Roma.

Carierea politică

Și-a început cariera politică în cadrul Partidului Național Român din Transilvania, fiind cooptat în 1897, la numai 24 de ani, în Comitetul de conducere. În condiții vitrege de discriminare politică și socială din Monarhia Austro-Ungară, a fost ales în 1906 deputat în Parlamentul din Budapesta, activitatea sa parlamentară dezvăluindu-i curajul și intransigența. Împreună cu personalități de primă mărime ale mișcării naționale românești din Transilvania și ale Partidului Național Român, precum Vasile Goldiș, Gheorghe Pop de Băsești, viitorul patriarh Miron Cristea, și alții, Iuliu Maniu a participat hotărâtor la unirea Transilvaniei cu Vechiul Regat. În cuvântarea pe care a ținut-o cu ocazia Adunării naționale de la Alba Iulia, Maniu a spus: "Privim în înfăptuirea unității noastre naționale ca la un triumf al libertății românești". Pe 2 decembrie 1918 a fost ales în funcția de președinte al Consiliului Dirigent al Transilvaniei, funcție echivalentă cu cea de guvernator. După dizolvarea Consiliului Dirigent în anul 1920 relațiile dintre Iuliu Maniu și politicienii din București s-au înrăutățit. Acuzând favorizarea PNL și împingerea intelectualității ardeleni într-un con de umbră, Maniu a refuzat să voteze Constituția din 1923, considerând-o prea centralistă și invocând chestiuni de principiu. Partidul Național Român din Transilvania a reclamat prin vocea lui Iuliu Maniu faptul că modificarea Constituției din 1866 putea fi făcută doar prin alegerea unei Adunări Constituante, așa cum era prevăzut la art. 128. În loc să procedeze astfel, guvernul condus de Ion I. C. Brătianu a profitat de faptul că PNL-ul câștigase alegerile din martie 1922, și nevrând să riște alegerea unei constituante, a pus Senatul și Camera Deputaților să voteze la 26 martie respectiv 27 martie 1923 o nouă constituție, folosindu-se astfel de majoritatea de care dispunea în Parlament. Alegătorii din martie 1922 nu-i investiseră pe cei pe care i-au ales cu dreptul de a modifica Legea Fundamentală, ci aleseseră un parlament obișnuit, cu puteri obișnuite, care trebuia să se supună prevederilor Constituției, nefiind deasupra ei. Așadar nici nu se poate vorbi despre un "vot în constituentă", căci nu a existat o constituentă, ci parlamentul a fost deturnat și instrumentalizat să facă ceva ce nu intra în competența și atribuțiunile sale. De aceea Maniu nu a recunoscut Constituția din 1923, afirmând că ar fi nulă de drept, ea neprovenind de la o adunare abilitată. În mai multe rânduri Iuliu Maniu a reclamat faptul că noua constituție nu a făcut nimic altceva decât să cimenteze oligarhia din Vechiul Regat, oligarhie aflată sub influența PNL-ului.

În ultimul deceniu de viață a fost implicat în politică ca opozant al regimului lui Ion Antonescu (fara inasa a se implica in actul de la 23 august 1944), apoi - după 23 august 1944 - luptând împotriva preluării țării de către comuniști, proces pe care refuzase să-l accepte, încrezător peste măsură în sprijinul marilor puteri occidentale. A fost arestat de autoritățile comuniste și judecat pentru "înaltă trădare" în procesul început la 29 octombrie 1947. Prin sentința dată la 11 noiembrie 1947, Iuliu Maniu era condamnat la temniță grea pe viață. Având 75 de ani, era practic o condamnare la moarte. După o perioadă de detenție în închisoarea Galați, a fost transferat, împreună cu alți lideri național-tărăniști la Sighet. Iuliu Maniu s-a stins din viață la 5 februarie 1953 în penitenciarul de la Sighet, cadavrul său fiind aruncat într-o groapă din Cimitirul Saracilor, de la marginea orașului Sighet. Iuliu Maniu a fost unul din cei mai importanți oameni politici dintre cele două războaie mondiale. Victimă a regimului comunist din România, Iuliu Maniu a întruchipat pentru mulți români, în timpul anilor grei ai dictaturii staliniste, simbolul speranței și al dorinței de libertate.

" Pe mine nu reușesc să mă intimideze, eu de la calea mea nu mă abat, eu hotărârile mele nu mi le schimb, eu ce cred că este bine pentru țară și pentru neam, asta fac". (Iuliu Maniu)